

Van Chalwyn rende het geheele gezelschap naar de kust, terwijl Jimmie Culls in een auto sprong en naar de op acht mijlen afstand gelegen havenstad vloog, waar hij een groote motorboot had liggen, waarin hij van plan was de ballons te achtervolgen.

III

Toen Foster voor den wind vloog, verdween hij snel uit het gezicht van de menschen op de kust. Hij vloog zoo hoog mogelijk, waar ook Jaynes in de wolken opsteeg. Toch passeerde hij nog ver beneden hem, in een snelle achtervolging van die gele vlek op een afstand, waar Margaret Kingsmill haar lot als een dapper meisje tegemoet ging.

Zij had Jaynes' ballon zien vertrekken en ondanks haar gevaarlijken toestand had zij een gevoel van vreugde niet kunnen onderdrukken, dat er tenminste één man den moed had te trachten haar te redden. Zij was er zeker van, dat het of Jaynes of Jimmie Culls was.

„Wat is dat?”

Door den kijker had zij gezien, dat Jaynes de man was in den tweeden ballon. Maar hij was nu te hoog en te ver weg, dan dat zij iets zou kunnen onderscheiden. De ballon raakte achter. In de hoogere luchtlagen was de wind niet zoo sterk. Maar daar achter en meer naar beneden zag zij een glinsterend vlekje, dat snel naderde.

Margaret was te goed thuis in de luchtvaart, om niet onmiddellijk te zien, wat het was. Een halve minuut later kon zij duidelijk de omtrekken van Jaynes' eendekker onderscheiden. Toen bedekte zij haar gelaat met de handen en snikte het uit.

Hij was het! Niet Jaynes, of Jimmie, zelfs niet haar vader. Het was John Foster!

Met grauw gelaat en op elkaar geklemde kaken vloog Foster om den ballon heen. Hij keerde zijn machine tegen den wind in en wist haar langzaam dalend tot op 20 Meter afstand van Margaret te brengen. Zijn hart sprong op en het bloed vloog hem naar het gezicht, toen hij haar verheugden glimlach zag.

„Ik zal je trachten te redden!” schreeuwde hij door den megafon, dien hij voor zijn mond had gebonden. „Wil je precies doen, wat ik zeg? Haal je ankertouw in, zoodat ongeveer 20 voet blijven hangen!” riep hij. „Maak voort!”

Toen hij buiten haar gehoor afdreef, boog zij zich over den rand van de mand en begon het touw in te halen.

„Heb je een noodladder?”, vroeg hij, toen hij weer dichterbij gekomen was.

Zij knikte.

„Je moet 't ankertouw door de sporten heenhalen!”, riep hij en terwijl hij heen en weer vloog en om den ballon cirkelde, legde hij haar uit, hoe zij het anker door de openingen van den lichten zijden noodladder moest halen. Binnen tien minuten was alles gereed. Het anker zweefde maar ongeveer 25 voet onder de mand, terwijl de ladder langs het ankertouw naar boven liep. Zij bevonden zich ver van het land boven de zee.

„Ik zal trachten er onder te komen en het anker te grijpen,” legde Foster uit. „Dan moet je naar beneden klimmen en in den stoel achter mij gaan zitten. Durf je het te wagen? Wacht!”, voegde hij er aan toe, terwijl hij weer buiten gehoor dreef. Zich omkeerend zag hij haar lippen een „Ja”, vormen, terwijl haar oogen nog veel meer zeiden.

Weer kwam Forster langsij.

„En voor ik ga,” zei hij, „wil ik je zeggen, dat ik niet zwemmen kan. Ik zei, dat ik het kon, toen ik mij opgaf als piloot, omdat wij verondersteld worden het te kunnen. Maar als wij naar beneden vallen, meisje” — hij wees met het hoofd naar de lersche zee — „dan verdrinken wij, tenzij jij mij redden kunt. Adieu.”

Met 'n handbeweging verdween hij weer en vloog ongeveer een halve mijl weg, voor hij omkeerde om te trachten onder den ballon te komen.

Toen hij keerde, zag hij reeds, dat het meisje al over den rand van de mand geklommen was en halfweg tusschen den dood en den hemel aan de ladder hing. De afstand tusschen haar voeten en het anker was niet grooter dan tien voet.

Het was een wanhopig werk; om te trachten het anker te grijpen zonder het meisje met de schroef te raken. Als die haar even raakte, verdwenen zij beiden in de ruimte.

Hij moest heel langzaam en voorzichtig te werk gaan. Een enkel zuchtje, 'n enkele verkeerde luchtstroom en hij zou haar missen en verliezen.

Hij keek naar zijn benzinemeter; er was niet half genoeg benzine om hen naar Chalwyn terug te brengen.

Kapitein Forster klemde de lippen op elkaar en trachtte een bijzonder vroolijken glimlach op zijn gezicht te krijgen, toen hij zonder aarzelen op het anker afstuurde.

Hoe hij het greep en aan 'n dwarsspant wist te haken, heeft hij nooit geweten. Hij deed het mechanisch, met den moed der wanhoop.

Onwillekeurig keek hij naar voren en zag Jaynes' ballon snel dalen.

Margaret Kingsmill was lenig en goed getraind.

„Ik kom,” zei ze en ging stap voor stap de laatste tien sporten van de ladder af, tot zij zich in den stoel achter Forster had laten zakken.

„In orde!”

Forster nam het mes, dat hij gereed gehouden had en sneed het touw boven het anker door. De haak viel in de machine, die ontdaan van die ongewone spanning wankelde als een dronkaard. De ballon schoot omhoog in de wolken.

„Ik ben er! Ik ben blij dat jij 't was!”

Het meisje leunde voorover en legde hem de hand liefkoozend op den schouder.

„Ik ben er blij om, lieveling,” zei Forster. „Houd je nu goed vast en wees niet bang. Wij zullen een beetje dalen in zweefvlucht, om benzine te sparen!”

Het oor der liefde hoort scherp. Margaret Kingsmill boog zich weer voorover en keek over

zijn schouder. Zij kende Jaynes' Blériot zeer goed en zou er dien morgen een tochtje mee gemaakt hebben, als het weer goed gebleven was. Haar oogen zochten onmiddellijk den benzine-meter.

„Neen,” zei zij. „Wij hebben geen benzine genoeg. Het kan mij niet schelen, lieveling. Jou wel?”

Forster keerde zich om. „Neen,” antwoordde hij vast. „Het komt er niet op aan.”

Hij zweeg en keerde zich weer naar zijn handles.

„Je zult mij je laten kussen, voor het gedaan is?” vroeg hij.

„Ja,” zei zij. „Ik zal je nu kussen.”

Weer leunde zij voorover en Forster, zijn hoofd achteroverbuigend, werd gekust en zag zoo zijn hartewensch vervuld.

Toen het meisje zich voldaan terugtrok, zag zij de zon schitteren op het omhulsel van den dalenden ballon daar voor hen. Hij daalde snel naar de zee.

„Oh, lieveling,” riep zij uit. „Die arme majoor Jaynes zal ook verdrinken! Wat spijt mij dat!”

Forster keek scherp naar voren.

„Het spijt mij ook Madge,” fluisterde hij. „Maar toch — oh Madge! Wij zijn gered! Kijk! Kijk daar beneden! Kijk dan toch!”

Hij wees in de diepte.

„Wij zijn allen gered, Madge! Kijk, kijk!”

Hij zette de machine aan tot haar grootste snelheid; de Blériot danste vroolijk op den zinkenden ballon af.

Jaynes had iets gezien, wat zij beiden eerst niet opgemerkt hadden, daar zij hun gedachte bij andere dingen hadden gehad.

Daar ver beneden hadden, hen verslinden zou — als een razende, met witte vlaggen signaleerende — kwam Jimmie Cull's motorboot op hen aanzetten.

